

Květen 2004

[Úvod Rady Minigalerie Varhany Konkurence a den odpočinku Něco pro zasmání Otcí Vyoralovi Mše S MODLITBOU JE TO JAKO S LÁSKOU](#) [Děkujeme Blahopřejeme](#)

Milí přátelé,

hledáme-li v evangeliu člověka, který může být ukazatelem pro náš křesťanský život, setkáme se s Marií. Máme ji před sebou v různých situacích, ve kterých se i my, lidé 21. století, znovu nacházíme. Podívejme se například na Marii při Zvěstování. Přichází k ní anděl, představuje se jí jako posel smlouvy, kterou s ní chce Bůh uzavřít. Maria svým „ano“ umožnila Bohu, aby se skrze ni mohl stát na zemi člověkem. Nestačí, že si ji Bůh „vyvolil“. Potřebuje i její ano. Teprve tímto ano se uskutečňuje tajemství vtělení. Víra se zde mění na okamžitou připravenost. Také my prožíváme okamžiky zvěstování, okamžiky jasného Božího volání, chvíle, které od nás vyžadují životní rozhodnutí! Rozhodnutí, které nás vybízí všeho zanechat, všeho se odvážit a věřit, že krok, který se od nás požaduje, je přes svou tvrdost výrazem Boží lásky, a že slouží k uskutečnění toho, co s námi Bůh zamýšlí. Jistěže takové pozvání mnohdy neodpovídá plánu, který jsme si snad pro svůj život udělali. Avšak vůle Boží má pro nás větší cenu než naše plány. (převzato z <http://www.pastorace.cz/>)

- *Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín*

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi. Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách= Dábel, Pacient=člověk , kterého má Tasemník přivést do pekla

24. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Písemně jsem se spojil s Vřeštinátem, který má na starosti dívku Tvého pacienta, a už vidím jednu

šterbinu v jejím brnění. Je to jen nenápadná chybička, ale najdeš ji u většiny žen, které vyrostly mezi inteligentními lidmi, spojenými jasně definovanou vírou. Ona si totiž naivně myslí, že každý, kdo nepatří do okruhu jejích známých a má odlišné názory, je hrozně hloupý a směšný. Muži, kteří se s takovými lidmi běžně setkávají, si to nemyslí; jejich sebedůvěra, pokud ji mají, se zakládá na něčem jiném. Ta její sebedůvěra, o níž si ona myslí, že pochází z Víry, je ve skutečnosti způsobena hlavně tím, že ona teď má stejnou barvu jako její okolí. Fakticky se to skoro neliší od u nich doma, jsou „správné“, „normální“ nebo „skutečné“, a ty přibory, které patří sousedům, vůbec „skutečné rybí přibory“ nejsou. V tom je tolik neznalosti a naivity a tak málo duchovní, že ji samotnou tím asi nezískáme. Ale napadlo Tě, jak by tím šlo ovlivnit Tvého pacienta?

Začátečník vždycky přehání. Člověk, který dosáhl povýšení ve společnosti, je přejemnělý; mladý učenec bývá pedant. Tvůj pacient je v té nové společnosti nováčkem. Každý den se setkává s tak dokonalým křesťanským životem, jaký si nikdy předtím nedokázal představit, a všechno ho okouzluje, protože se zamiloval. Dychtí po tom (a Nepřítel to také od něho vyžaduje), aby i on sám byl stejně dokonalý. Nedokázal bys ho přesvědčit, aby napodoboval a přeháněl právě tuto chybu své dívky, takže to, co jí lze prominout, se u něho stane tím nejsilnějším a nejkrásnějším hříchem – Duchovní Pýchou?

Jsou k tomu ideální podmínky. On teď patří do nové společnosti, na kterou může být pyšný i z mnoha jiných důvodů, než jen pro její křesťanství. Jsou to vzdělanější, inteligentnější a příjemnější lidé, než s jakými se dosud setkal. Také si trochu dělá iluze o svém postavení. Pod vlivem „Lásky“ si možná stále myslí, že si tu dívku nezaslouží, ale o ostatních si to už myslet přestává. Neví, jak mnoho mu odpouštějí a tolerují, protože jsou laskaví a on teď patří do rodiny. Také netuší, kolik z jeho řečí a názorů oni poznávají jako pouhou ozvěnu svých vlastních. A ještě méně tuší, že radost, kterou tam cítí, zčásti pochází i z erotického kouzla, kterým ta dívka pro něho ozařuje celé své okolí. On si myslí, že se mu jejich názory a způsob života líbí proto, že je na skoro stejné duchovní úrovni jako oni. Ale ve skutečnosti oni jsou tak daleko před ním, že kdyby se nezamiloval, spousta toho, co teď přijímá, by ho jen mátl a odpuzovala. Je jako pes, který by si myslel, že rozumí střelným zbraním, protože zásluhou svého loveckého instinktu a přichylnosti k pánovi může mít radost z celodenního honu!

A zde máš svou příležitost. Nepřítel teď toho mladého barbara prostřednictvím sexuální lásky a několika velmi sympatických lidí, kteří v Jeho službách už hodně pokročili, přitahuje tam, kam by on sám nikdy nedospěl. Ty ho ale musíš přesvědčit, že on tak nachází své vlastní místo ve společnosti – že tito lidé jsou „jeho typ“ a že teď, když přišel mezi ně, se dostává tam, kam patří. Když od nich odejde, všude se bude nudit; částečně proto, že tam doopravdy bude podstatně méně zábavy, ale hlavně proto, že mu bude scházet kouzlo té dívky. Nauč ho, aby si tento kontrast mezi těmi, kdo ho těší, a těmi, kdo ho nudí, pletl s kontrastem mezi křesťany a nevěřícími. Musí cítit (a raději by to neměl vyjadřovat slovy), „jak odlišní jsme my křesťané“; tím „my křesťané“ musí, i když nevědomky, myslet „moje parta“ a tou „mou partou“ nesmí myslet „lidi, kteří mě ve své lásce a pokoře přijali mezi sebe“, ale „lidi, s nimiž se plným právem stýkám“.

Pokud chceš mít úspěch, musíš ho zmást. Bude-li se snažit, aby byl výslovně a otevřeně pyšný na to, že je křesťanem, asi se Ti to nepodaří; Nepřítelova varování jsou až příliš dobře známá. A naopak: necháš-li ho, aby byl jen pyšný na „svou partu“, ale ne na „nás křesťany“, nevzbudíš v něm skutečnou duchovní pýchu, ale pouhou společenskou domýšlivost – a to je jen bezcenný, nepatrný hříšek. V duchu by měl stále cítit mazané sebeuspokojení; nikdy nedovol, aby se zeptal: „A na co vlastně jsem tak pyšný?“ Představa, že patří do okruhu zasvěcenců a má s nimi společné tajemství, je pro něho velice sladká. Z toho vycházej; ať se pod vlivem té dívky v jejích nejhloupějších chvílích začne tvářit, jako by ho bavilo to, co mu říkají nevěřící lidé. Přitom Ti mohou pomoci některé moderní teorie, s nimiž se on možná setká v současných křesťanských kruzích; tím myslím ty teorie, podle nichž je naděje společnosti v jakémisi úzkém okruhu „úředníků“, v jakési školené menšině teokratů. Nestarej se o to, jestli ty teorie jsou správné nebo lživé; důležité je, aby se pro něho křesťanství stalo tajemným náboženstvím a aby se v něm považoval za jednoho ze zasvěcenců.

Snažně Tě prosím, abys mě nezatěžoval samými nesmysly o té evropské válce. Jistě je důležité, jak dopadne, ale to je záležitost pro Hluboké Vedení. Vůbec mě nezajímá, kolik lidí v Anglii ty bomby zabily. A to, v jakém duševním stavu ti lidé umřeli, se dozvím tady v úřadě. Bylo přece jasné, že dříve či později umřít museli. Prosím soustřed' se na svou práci!

• Líbá Tě Tvůj strýc
Zmarchrob

Minigalerie krajanů

Pan Arthur Zahradník je narozený tady ve Spojených státech. Narodil se 7. května 1925 na Manhattanu. Jeho maminka Aloisie Suchánková sem přišla, když jí bylo 15. Otec Josef Zahradník přišel také jako mladík. Pak za nimi přišla skoro celá rodina včetně rodičů. Arthur byl jediné dítě.

Arthure, jaké bylo Vaše dětství?

Bydleli jsme na Manhattanu v české čtvrti. Do kostela jsem chodil na 62nd. Street. Kostel byl zasvěcený „Our Lady of Perpetual Help“. Můj strýc tam hrál na varhany. Kostel měli na starosti čeští

redemptoristé, teď jsou někde v Bronxu. Do školy jsem chodil ve městě a potom jsem se dostal na Cooper Union College. Peter Cooper tuto školu daroval a kdo se tam dostal, nemusel nic platit. Školu jsem končil v roce 1945 a musel jsem jít hned na vojnu. Chtěl jsem se dostat k námořnictvu, oni vás mohli poslat na další školy. Byl jsem však krátkozraký, nosil jsem brýle a tak mě nevzali. Nakonec to dopadlo tak, že hned po ukončení školy, další den, jsem šel na vojnu k letectvu. Sloužil jsem na Floridě. Po vojně jsem se vrátil a pracoval jsem ve Western Electric. Tato firma byla spojená s AT&T. Western Electric vyráběl telefonní přístroje a všechno co k tomu patří. Stavěli nové továrny po celém území USA.

Jak jste se seznámil s vaší manželkou?

V roce 1950 mě poslali do Minneapolis, abych kontroloval stavbu nové budovy. Hledal jsem tam nějaké dobré ubytování. Protože jsem patřil do Sokola New York, obrátil jsem se na českého instruktora, který znal sokoly v Minneapolis. On mně dal doporučení a jména některých lidí. Byli to tety a strýcové mé budoucí ženy Božky. Seznámil jsem se s nimi a oni mně poskytli místo, kde jsem mohl bydlet. Tam jsem byl přes rok. Moc jsme se skamarádili. V roce 1960 moji rodiče poprvé chtěli navštívit příbuzné doma. Jeden bratranec mé ženy z Minneapolis také chtěl navštívit rodinu a tak jsme jeli spolu. On navštívil moji rodinu a já jeho. Tam jsme se poprvé s Božkou setkali. Hned jsme si padli do oka. Potom, když jsme měli odejít, čekali jsme na letišti, kde jsme se chtěli s Božkou rozloučit. Ona jela se svým bratrem na motorce a asi sedmkrát propíchlí pneumatiku. Božena brečela a na letiště už dojeli pozdě. Napsala mně omluvný dopis. Já jsem napsal dopis, že jsem byl zklamaný, a tak jsme si začali dopisovat a přes dopisy jsme si měli moc blízko. Nevím, jak by to dopadlo, kdyby to na letiště stihli. Potom jsem přijel za Božkou v roce 1962 a zasnoubili jsme se. Bylo to v době, kdy zabili prezidenta Johna Kennedyho a byla kubánská krize. Božka začala vyřizovat dokumenty ohledně naší svatby. Byl to zdoluhavý proces. Vzali jsme se 17. července 1963 na pražské radnici a potom v kostele Panny Marie Týnské. Protože komunisti neuznávali církevní dokumenty, museli jsme si v poslední chvíli nechat na americké ambasádě potvrdit, že dokument o tom, že nejsem ženatý, který jsem měl z kostela na Manhattanu, je pravý. Bylo to velice „funny“, protože potvrzení z ambasády neříkalo nic o tom, že nejsem ženatý, jenom to, že dokument z kostela přečetli, a že je pravý. Po svatbě jsme ihned po několika dnech odjeli, aby si to komunisti nerozmysleli. V Mnichově dostala Božena víza a odletěli jsme do USA.

I když jste se narodil tady, vaše čeština je velice dobrá.

Moji rodiče doma mluvili česky, já jsem většinou odpovídal anglicky. Prarodiče však neuměli anglicky, těm jsem musel odpovídat česky. Nejvíce jsem se však naučil češtinu poté, co jsem se seznámil s mojí ženou.

Jaký měla Božena první dojem z Ameriky?

Tak jak mnoho lidí v té době byla velice překvapená, jak mnoho věcí je v obchodech; to už ji překvapilo v Mnichově. Bylo toho na ni trochu moc, řeč, jiné prostředí atd. Učil jsem ji skoro každý den angličtinu. Pak se nám postupně narodily tři děti: Janet, Arthur a Emily. To už se více točila kolem nich. Jak děti chodily do školy, zapojovala se i do školního dění. Byla trenérkou volejbalu.

Pak pracovala pro „real estate“ a byla také aktivní členkou ženského klubu v Flowers Hill. Ten mimo jiné organizoval „Meals on Wheels“, ona byla jeho hlavní organizátorkou. V Čechách byla zaměstnaná, a tak chtěla i tady něco dokázat. Božka ráda cestovala a tak jezdila se mnou na služební cesty, což bylo tehdy normální, že zaměstnanec mohl s sebou vzít manželku na služební cestu. Já jsem moc rád necestoval, ona mě vždycky musela „šťouchnout“.

Víte, co se týká mého vztahu ke komunitě v Astorii, byli jsme trochu odděleni. Ti staří Sokoli, co se už tady narodili, mluvili málo česky nebo slovensky. Znali ale hodně národních písní. Mívali jsme a ještě máme setkání dvakrát do roka.

Moje manželka zemřela loni v dubnu po dlouhodobé nemoci. Bojovala s ní skoro čtyři roky. Zkoušela všechno přes bylinky, chemoterapii, nějakou čínskou metodu, až po jógu. Hodně jí také pomáhala modlitební skupina, do které patřila.

Pan Arthur umí také výborně bavit, jeho humor je inteligentní a suchý. Tady je jedna příhoda, která se stala kdysi dávno.

Když u nás byli poprvé rodiče od Božky, šli jsme je představit k našim sousedům. Zatímco se ženy upravovaly, dívali jsme se na televizi. Zrovna tam tančili černoši "Watusi". Já jsem tomu nevěnoval pozornost. Otec Boženy se chtěl vytáhnout, že umí anglicky a tak se mě zeptal, jak se jmenují, myslel tím naše sousedy. Já jsem myslel, že se ptá na ty černochoy a tak mu říkám: „Watusi“. Když jsme přišli na návštěvu, otec Boženy se vítal s naší sousedkou „How do you do, Mrs. Watusi“.

Nejlepší časy jsme také měli, když jsme jeli za příbuznými od Boženy do Minneapolis.

Pamatuji si, že vaše manželka mně říkala, že vaším koníčkem byla angličtina ...

Ano, já jsem byl dobrý na matematiku a tak jsem šel na technickou školu, ale miloval jsem anglický jazyk a také jsem trochu maloval. Přeložil jsem do angličtiny náš rodokmen rodu Zahradníků, který sepsal můj děda. Ted' už nemám moc času, dělám „babysitting“ vnučkám a vnukům.

Arthure, poslední otázka: „Co pro Vás znamená víra?“.

Já jsem členem modlitební skupiny. Scházíme se každý čtvrtek a čteme evangelium na příští neděli. Potom to rozebíráme, modlíme se a chválíme Boha. Bez toho by moje víra byla velmi plochá, byla by nijaká, akorát, že bychom chodili do kostela. Do modlitební skupiny chodím už 20 let. Jsou tam s námi velmi vzdělaní lidé. Jedna velmi vzdělaná řeholní sestra nás velmi dobře vedla v otázkách duchovního života. Poznávám, že každý člověk má jiný přístup k Bohu, jinou cestu, jinou spiritualitu. „Jenom chodit do kostela“ a myslet si, že mám hlubokou víru, to pro mě není přesvědčivé.

Arthure, díky moc za rozhovor, a ať Ti Bůh žehná.

Fr. Antonín

Nové varhany pro Humpolec

Humpolec: Termín svěcení nových varhan, které se v kostele svatého Mikuláše uskuteční 25. září, je sice ještě daleko, ale přípravy na slavnost začaly už v loňském roce. Nové varhany vyjdou na čtyři miliony korun. Tuto částku uhradí místní rodák, v současné době žijící v Americe, Stanislav Kotyza. Původní nástroj zamíří do Řičan u Prahy. Po demontáži statik posoudí nosnost kůru, protože nové varhany budou dvakrát těžší. Varhany by měl v září posvětit biskup královéhradecký Dominik Duka. Pozvání také obdržel pražský opat Michael Pojezdný a želivský opat Bronislav Kramár.

Konkurence a den odpočinku (Jaroslav Sýkora)

V naší aktivní slovní zásobě běžně používáme výrazy, které měly ve svém původu jiný význam než je ten, který mu dáváme dnes. Jedním z nich je i běžné slovo z oblasti ekonomie - *konkurence*. Sociologická definice říká, že konkurence je jev, který vyjadřuje vědomou rivalitu mezi nejméně dvěma stranami majícími též cíl a záměr. Do češtiny se slovo konkurence patrně dostalo přes němčinu (Konkurrenz) z latiského *con-currō* „sbíhat se, shodovat se“. Ukazuje na stav dvou a více událostí, které se dějí

současně a ve shodě. Není mi známo, kdy se z latinského *con-currō* vyvinulo české slovo konkurence vyjadřující srážení a utkání, jenž je synonymem pro soupeření, rivalitu, soutěžení a řevnivost. Skutečnost je ovšem taková, že mluvíme-li o konkurenci dnes, tak ji zcela určitě rozumíme jako rivalitu a soupeření než sběh událostí, které se shodují v čase a ve vývoji.

Švýcarský teolog a sociální etik *A. Rich* v knize „Etika hospodářství“ konkurenci definuje jako princip hospodářské soutěže trhu, jenž není řízen z centra, a v němž lepší zboží a nižší ceny zmenšují prodejnost kvalitativně horším a dražším výrobkům, přičemž vedlejším zájmem prodejce je získat nadvládu na trhu a určit prodejní cenu podle vlastní potřeby. Tak o konkurenci uvažujeme dnes my, a možná vás překvapí, že tak ji vnímali i lidé před dvěma a půl tisíci lety v době biblické.

Jeruzalém v pátém stol. př. Kr. bylo kosmopolitní město s prospívajícím tržištěm, v němž se obchod nezastavoval ani v den odpočinku. V Neh 13,15-22 čteme, že židovští zemědělci a obchodníci místo předepsaného odpočinku za účelem modliteb, rozhovorů o Božích věcech a trávení času s rodinou lisovali víno, svázeli na oslech pytle obilí, hrozny a další potraviny, zatímco obchodníci z Týru přiváželi ryby a jiné zboží. Zjevně to byla konkurence nežidovských obchodníků, kteří donutili židy z Jeruzaléma a okolí, aby se v prodávání neopozdili za konkurencí ani jediný den a neztratili vratké postavení na trhu. Dohlížitel Jeruzaléma, správce Nehemiáš, ale všechny trhovce varoval, aby den odpočinku nezanedbávali. Když neposlechli, zavřel v předvečer dne odpočinku brány do Jeruzaléma a nedovolil obchodníkům, aby do města vstoupili. Usadili se tedy pod hradbami, ale ani tam je Nehemiáš nenechal. Pohrozil, že na ně pošle svou posádku rychlého nasazení. Od té doby do Jeruzaléma přicházeli až v pracovní den.

Jaké si z tohoto biblického vyprávění můžeme vzít poučení? Text proti sobě staví jednak hodnoty spojené s prací, starostí, fyzickou a psychickou únavou a jednak hodnoty spojené s pokojem, mírem, smířením, radostí a láskou, které věřící člověk nalézá v modlitbě a společenství věřících. Jedno české přísloví říká, že konkurence nikdy nespí. Lze ji však krátkodobě přelstít. Ať lidé, jimž konkurence nedá spát, jsou jako Izraelci z Ex 16,22, kde čteme, že když putovali pouští o žízni a hladu, byla jim z nebes dána mana, kterou si nasbírali a jedli. Každý den našli a sesbírali jen jednodenní porci kromě pátku. Ten den byla dvojitá. A proto když ji sbírali, namáhali se dvojnásobně. A proč? Aby se v den odpočinku mohli odvrátit od shánění obživy, pozvednout své hlavy a srdce a poděkovat Bohu za všechny dary.

Něco pro zasmání

Děda přijde ke zpovědi a přiznává se:

- Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem schovával na půdě jednoho Žida.
- Ale, synu, to není hřích - pomoci člověku ať už je jakékoliv víry.
- Pane faráři, ale já jsem od něho žádal za každý den 20 korun.
- Nóó... to už také pěkné nebylo, ale to není velký hřích.
- To se mi ulevilo, pane faráři. A neměl bych mu už říci, že válka skončila?

Našemu milému důstojnému Otci Vyoralovi k jeho narozeninám.

27. ledna roku 1998 zemřel P. Alois Vyoral (nar. 21. dubna 1920). První farář komunity v Astorii. Je to už přes dvacet let, kdy zazněla tato báseň k jeho narozeninám. Dodnes na něho vděčně vzpomínají členové JEDNÉ RODINY.

1. Jak tady dnes všichni před Vámi stojíme
a do Vaší dobrácké tváře patříme,
můžeme přiznatí hrdě a směle,
že štěstím je právě Vás – mít v našem čele!

2. Vy při nás stojíte od samého zrodu,
by šířil jste radost a dobrou shodu,
Vy slovem Božím nám do srdcí mluvíte
a za naše potřeby u Boha prosíte.

3. Iste s námi v radosti, iste s námi v nemoci

4. Malíčká břítem svatým do víry vnášíte

<p>3. Jste s námi v radosti, jste s námi v nemoci, jste všude tam, kde třeba je pomoci, tišíte bolesti svým laskavým slovem, též naposled žehnáte nad čerstvým hrobem</p>	<p>4. Manžere křtem svatým do vlny vřasíte a pak jich po léta otcovsky strážíte, kde se pak u mladých ke svatbě schyluje, jste opět to Vy, kdo ruce jim spojuje.</p>
<p>5. Těžko je vylíčit všechnu tu dobrotu, tak velké zásluhy a přec takou prostotu, jedno však víme, že Božím jste rytířem a v té naší RODINĚ – základním pilířem!</p>	<p>6. Bez Vás by nebylo, co dneska máme, kéž si to na dlouhá léta tak uchováme, jen Vy mějte s námi i nadále strpení, ať všechno co konáme, se v radost vždy promění.</p>
<p>7. K tomu ať Pán Bůh Vám stálého zdraví dá, té naší RODINĚ ať dále Vás zachová, za to mu budeme společně písně zpívat a Jeho jméno vždy s láskou a vděčně vzývat a aby Vás i nadále miloval, miloval.....</p>	<p>Upřímně Vám dnes blahopřeje vaše velká a vděčná „JEDNA RODINA“ V New Yorku, 17. dubna 1983.</p>

Mše svaté v květnu 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-May-04	Za Jarmilu Klimešovou	Libuše Králová
02-May-04	Za krajanskou rodinu Washington, D.C. 12.15 PM	
02-May-04	Za Martina Krále	Libuše Králová
03-May-04	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
05-May-04	Za Josefa Gábora	rodina Gáborova
06-May-04	Za Oldřicha Benáčka	rodina Bláhova
07-May-04	Za popraveného gen. Františka Krátkého a zemřelou manželku Marii Krátkou	rodina Krátkých
08-May-04	Za krajanskou rodinu at 2PM in St. James Cathedral	
09-May-04	Za matky	
10-May-04	Za Martu Vašatovou	rodina Bláhova
12-May-04	Za zemřelého Ludvíka Poláška	Marek Polášek
13-May-04	Na poděkování Pánu Bohu za ochranu při autonehodě a za zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu	rodina Krátkých
14-May-04	Za zemřelého Stanley Mergla	Jana Minar
15-May-04	Za zemřelého Rudy Minar	Jana Minar
16-May-04	Za zemřelou Josephine Orgon	Marek Polášek
17-May-04	Za Annu Otruba	Mary Otruba
19-May-04	Za Leslie Kerkapoly	Blažena A. Stránská
20-May-04	Za lehké odpočínutí pro paní Marii Bartošovou	rodina Krátkých
21-May-04	Za Josefa V. Kutila	Věra, Pavel a Petr
22-May-04	Za zemřelého Václava Mikulce	Marcela Šťastná, vnučka
23-May-04	Za krajanskou rodinu	
24-May-04	Za zemřelou Annu Tremateriovu	rodina Hlinkova
26-May-04	Za zemřelou Katarinu Chala	rodina Hlinkova
27-May-04		

	Za zemřelou Josephine Orgon	rodina Hnízdova
28-May-04	Za Václava Seiberta, výročí úmrtí	Vlasta Seibert
29-May-04	Za Martina Krále	Anna Benáček
30-May-04	Za zemřelého manžela Stanley (Standu) Mergla	Irene Mergl a synové
31-May-04	Za Paul a Mary Topenčík	Anne Kotrch

S MODLITBOU JE TO JAKO S LÁSKOU

S modlitbou je to jako s láskou. Na počátku mnoho slov a dohadování. Pak nastane ticho a každé slovo je dlouho vyčkávané. Jsou chvíle, kdy jsou slova zbytečná. Stačí, že milujeme. A to je vhodný čas pro jednoduchou modlitbu, čas spočinout na Bohu obyčejným oddaným pohledem. V tu dobu vzkvétá takzvaná litaniová modlitba, která je nekonečným opakováním stejných výrazů, tak bohatých obsahem: „Pane, smiluj se nade mnou...“, „Ježíši miluji tě...“, „Zdravas Maria...“ Růženec patří k těm druhům modliteb, které předcházejí nebo provázejí kontemplativní modlitbu Ducha.

(z knihy - Carlo Carretto: Myšlenky na každý den)

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU MISII:

V minulém období přispěli:

J. & G. Hlavinka, Henrietta Hubata, Alena Homoláčková, J. & W. Faturik, Dagmar Cermak, Olga Vrabc, Alena Pokorná, Rev. Odilo Crkva, OSB, Vladimír Kabes, J. & M. Lukas, L. & L. Králíček.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci květnu:

Martin Vrbka 1. května, Milada Slívová 3. května, Alena Adamcová 6. května, Arthur Zahradník 7. května, Gabriela Lehm ml. 8. května, Anna Fojtík 9. května, Ida Spišková 10. května, Marie Tomečková 10. května, Petr Dostálek 10. května, David Zeman 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Eva Vacenovská 21. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michaela Tydlitátová 27. května.